

تأثیرات احیاء معماری بومی بر توسعه پایدار اقتصادی (نمونه موردی: فرم و حجم ساختمان)

زهرا بی‌آلم^{۱*}، امید آرمان‌نژاد^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد، گرایش مرمت بنا و بافت، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد تهران مرکزی، تهران، ایران.

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد، گرایش مرمت بنا و بافت، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد تهران مرکزی، تهران، ایران.

1-Zahra.Bialam@outlook.com

2-Armanmaremat@yahoo.com

چکیده:

موضوع حفاظت و مرمت از میراث معماری و انتقال این میراث به نسل‌های آینده چندی است که ذهن دانشمندان و متخصصان این زمینه را به خود مشغول داشته و راه‌حل‌های گوناگونی را در این زمینه ارائه داده‌اند. یکی از این راه‌حل‌ها مسئله احیاء این میراث می‌باشد که با الگوبرداری از آنها برای ساخت و سازهای مدرن امروزی می‌توان به این هدف دست یافت و گامی را در جهت نیل به توسعه پایدار برداشت. میراث معماری بومی و سنتی ایران به دلیل اینکه دارای پایداری در زمینه‌های گوناگون فرهنگی، محیطی و اقتصادی بوده است، می‌تواند الگو و نمونه خوبی برای معماری مدرن امروزی به حساب آید و با الگو برداری از این میراث به پایداری و به خصوص پایداری اقتصادی دست یافت. یکی از این الگوبرداری‌ها می‌تواند در زمینه فرم و حجم ساختمان باشد زیرا که معماران گذشته ایران زمین طراحی فرم و حجم ساختمان را با توجه به اقلیم، فرهنگ و محاسبات ریاضی خاصی انجام می‌داده‌اند که همین امر باعث دستیابی آنها به پایداری در زمینه‌های زیست محیطی و انرژی گشته بود که تا به امروز نیز ادامه دارد. روش پژوهش در این مقاله توصیفی-تحلیلی می‌باشد که سعی بر این دارد با ارائه توضیحاتی درباره پایداری در معماری بومی ایران و نحوه طراحی فرم و حجم ساختمان‌ها در گذشته و ارتباط تنگاتنگ آنها با پایداری اقتصادی، فواید تلفیق معماری بومی و معماری مدرن را به نمایش گذاشته و از آن به عنوان پلی برای دستیابی به توسعه پایدار اقتصادی استفاده نماید.

کلمات کلیدی: احیاء معماری، معماری بومی، معماری سنتی، میراث معماری، توسعه پایدار اقتصادی، فرم و حجم ساختمان.

۱. مقدمه:

هنر سنتی همچون حلقه‌ای است که در طول تاریخ تمدن‌های مختلف بشری را به یکدیگر پیوند زده است. هنر سنتی دارای پادارترین نقش در طول تاریخ است و نیز ویژگی بی‌زمانی و جهان‌شمولی دارد. معماری سنتی یکی از فرهیخته‌ترین انواع